

Sajó Sándor:
AZ AKÁCFA

Magyar népem kedves akácfája...
Álmodozva heverek alája;
A virága: fehér gyönyörűség,
A gyökere: földhöz való hűség.

Tisza táján hogyha jövevény is,
Szívre, szemre a miénk ő mégis;
Magyar érték: szívós törzse, ága,
Méztermő, illatos virága.

Mély gyökérrel mi földünkbe nőve,
Magyar lélek áradoz belőle;
Magyar földnek szép jövevényfája, –
Hogyne néznék szeretettel rája!

Én magam is... az én nemzetségem
Jövevényfa lehetett itt régen...
Ami rég volt, nem is igaz már az, –
Vérem, szívem, régen magyar már az!

Jó akácfám, virulj csak, virágozz!
Más ég alá sose is kívánkozz!
Boldog másutt úgyse lennél többé, –
Magyar fa vagy, az is léssz örökké...